

Blowing Shofar After Shul

The hundred *shofar* blasts that we blow on Rosh Hashana are much more than the Torah requires. Yet, some people blow even more after *shul*. Isn't there a point at which enough is enough?

6. שולחן ערוך אורח חיים ס"י תקצ סעי' ג

יש אומרים ששיעור תקיעה כתרועה, ושיעור תרועה כשלשה יבבות, דהיינו שלושה כחות בעלמא כל שהוא והם נקראין טרומיטין; ולפי זה צריך לזוהר שלא יאריך בשבר כשלשה טרומיטין, (ויש אומרים דאין לחוש אם האריך בשברים קצת, ובלבד שלא יאריך יותר מדאי) (וכן נוהגין)

1. תוספות, ראש השנה דף ל עמ' א

וביבנה בפני בית דין – אין, שלא בפני בית דין – לא; והא דלא שמוע איניש קל אוניה מקל תקיעה דיחידאי, היינו שהיו באין לתקוע בפני בית דין שלא שמעו תקיעת בית דין, דאותן שיצאו אסור להם לחזור ולתקוע דיש איסור שבות בדבר לתקוע בחנם בשבת

2. רמ"א אורח חיים ס"י תקצו סעי' א

הגה: ויש מקומות נוהגין לחזור ולתקוע שלושים קולות; ולאחר שיצאו בזה, שוב אין לתקוע עוד בחנם; אבל קמן, אפילו הגיע להיגוף, מותר לומר לו שיתקע, ומותר לו לתקוע כל היום.

3. טור אורח חיים הלכות ראש השנה ס"י תקפט

ואף על פי שנשים וקטנים פטורין, יכולין לתקוע ולברך ואין מוחזין בידן, ואין כאן משום איסור תקיעה ביום טוב ולא משום ברכה לבטלה. וכתב בעל העיטור: אחר שיצא כבר, אינו יכול לתקוע להוציאן אלא אם כן לא יצא, שנמצא תוקע להוציא את עצמו, וכן נוהגין באשכנז לתקוע לנשים היולדות קודם שיתקעו בבית הכנסת כדי שיוציא התוקע גם את עצמו. ואבי העזרי כתב שאפילו אחר שיצא, יכול לתקוע להם ולהוציא השופר בשבילם אפילו דרך רשות הרבים, ולזה הסכים אדוני אבי ז"ל:

4. תוספות, ראש השנה דף טז עמ' ב

ותוקעים ומריעין בשחן עומדין – תימה: הא קעבר משום כל תוסף? וכי תימא כיון דכבר יצא, הוה ליה שלא בזמנו, דלא עבר, הא אמרינן בסוף ראווה בית דין (לקמן דף כה: ושם) גבי ברכת כהנים דאין מוסיף ברכה אחת משלו משום דלא עבר עליה זימניה, כיון דאילו מתרמי ליה צבורא אהרינא הדר מברך להו; הכא נמי: אי מתרמי ליה צבורא, הדר תקע להו! ויש לומר: דאין שייך כל תוסף בעשיית מצוה אחת שתי פעמים, כגון, כהן אם מברך וחוזר ומברך אותו צבור עצמו או נוטל לולב וחוזר ונוטל, וכן תוקע וחוזר ותוקע

5. שולחן ערוך אורח חיים ס"י תקצ סעי' ד

שלושה שברים צריך לעשותם בנשימה אחת, אבל שלושה שברים ותרועה דתשר"ת (תקיעה, שברים, תרועה, תקיעה) יש אומרים שאינו צריך לעשותם בנשימה אחת, והוא שלא ישהה בהפסקה יותר מכדי נשימה; ויש אומרים שצריך לעשותם בנשימה אחת; וירא שמים יצא ידי כולם, ובתקיעות דמיושב יעשה בנשימה אחת; ובתקיעות דמועמד יעשה בשתי נשימות. הגה: והמנהג הפשוט לעשות הכל בשתי נשימות, ואין לשנות.

7. שו"ת משנה הלכות חלק ח ס"י רו

על מה שכתבתי במכתבי הקודם על מנהג הגאון רב יהושע ליב דיסקין בירושלים ז"ל שהיו תוקעין כמעט כל היום בתקיעות, יען היה מסופק אולי לא יצא בקולות הראשונות, וכבוד גאונותו הביא מזה ראייה דמותר למלטל הלולב גם כן לאחר שיצא בו, ודלא כהירושלמי; ובעניותי כתבתי לחלק, דכיון שהיה מסופק וכל שכן בספק דאורייתא אולי לא יצא בתקיעות, כהאי גוונא ודאי דמותר לתקוע לדברי הכל עד שיוודע לו בבירור שיצא, ואין זה ראייה ללולב שכבר יצא במצוות. ... שהרי ראינו בתקון ר"א שתקנו חז"ל לתקוע כל השלושה סדרים מחמת ספק, שאנן מסופקים איזה תרועה תוקעין כל הני קולות כמובן, והרי שמעיקר התקנה כבר תקנו הכי שכל זמן שיסתפקו בתקיעת שופר כל ספק שהוא דילמא לא יצא בתקיעתו, יתקע כל כך קולות עד שיבטח לבו שכבר יצא, וממילא לא איריא מינה לנטילת לולב, לאחר שיצא ודאי.

הן אמת דהרא"ש ועוד ראשונים הביאו בשם רב האי גאון ז"ל דהני לאו ספיקות גמורות הן דמדאורייתא כולוהו תרועות הן, גם התרועה גם השברים גם שניהם יחד, אלא שמפני שמקצת ישראל נהגו כן ומקצת נהגו כן ומקצתם היו עושין שניהם ולא נאה במצוה לדורות שאלו יעשו כך ואלו יעשו כך, תקן ר' אבהו לכל ישראל מנהג אחד, מכל מקום אין זה דעת הכל ...

בפרט שגם הרב שניאור זלמן (בעל התניא) ובמשנה ברורה ועוד אחרונים נראה דפסקו שלא לתקוע בחנם, מה לן ליכנס בדהוקים בראש השנה, כיון דגם לאחרני ליכא בזה מצוה אלא שמותר לתקוע, ולדעת האוסרים איסורא איכא, ובראש השנה, שב ואל תעשה עדיף לפי עניות דעתי, וישב ויעסוק בתורה ויקיים מצוה ממש